

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/113/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118247083
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:6118247083.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcu: SetCar sk, a. s., so sídlom Ulica priemyselná 10, Sučany, IČO: 50 387 189, právne zastúpeného JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom, so sídlom Kuzmányho 4, Martin, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zastúpenému JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom Dvořákovo nábřeží 8/A, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, o zaplatenie 330,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 7C/6/2019-111 zo dňa 10. júna 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobca **m á** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 330,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 330,- eur od 26.03.2017 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie sa opiera o ust. § 427 ods. 1, 2, § 428, § 442 ods. 1, 3, § 443, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení účinnom od 01.01.2002, § 2 písm. d/, f/ a g/, § 4 ods. 1, 2 písm. b/, ods. 4, § 15 ods. 1 ZPZP účinného od 01.04.2015.

3. Podľa súdu prvej inštancie v danej veci uplatneného nároku žalobcu voči žalovanému ide o nárok vyplývajúci z práva poškodeného podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. uplatniť nárok na náhradu škody vzniknutej mu v príčinnej súvislosti s prevádzkou motorového vozidla priamo proti poisťovateľovi, ktorý nárok na žalobcu mal prejsť z poškodeného zmluvou o postúpením pohľadávky, ktorú uzatvoril poškodený so žalobcom dňa 24.02.2017 z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla, a to vo výške 528,- eur. V danom prípade ide o priamy nárok poškodeného proti poisťovateľovi na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, za ktorú zodpovedá poistený, pričom podmienkou pre úspešné uplatnenie tohto nároku je jeho preukázanie. Uplatnený nárok žalobcu vo výške 330,- eur spočíva v rozdielnej sume vo výške 528,- eur uvedenej vo faktúre 170084 za prenájom náhradného vozidla podľa zmluvy o nájme a z poskytnutého poistného plnenia žalovaným vo výške 198,- eur.

Súd prvej inštancie, vychádzajúc zo skutkového vymedzenia žaloby ustálil, že v danom prípade zodpovednosť za škodu treba posudzovať v zmysle § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda ako

zodpovednosť prevádzateľa (prevádzkovateľa) osobného motorového vozidla Toyota Avensis evč. ZA 128 BX, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda poškodenému. Ide o zodpovednosť objektívnu, teda na vznik tejto zodpovednosti sa nevyžaduje zavinené konanie.

V prejednávanej veci si žalobca uplatnil rozdiel medzi priznaným a uplatneným poisťným plnením, a to vo výške 330,- eur, pričom žalovaný namietal dôvodnosť uplatneného nároku a aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu.

Podľa súdu prvej inštancie aktívna vecná legitimitácia žalobcu bola preukázaná Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 24.02.2017. Zo zmluvy podľa súdu prvej inštancie vyplýva, že postúpenie pohľadávky vo výške 528,- eur voči žalovanému, ktoré je odplatné za odplatu vo výške 528,- eur a ktorá zodpovedá faktúre č. 170084. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že zmluvou o postúpení pohľadávky poškodený ako postupca postúpil žalobcovi nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou, a to z titulu nároku voči poisťovni podľa § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. Predmetom zmluvy tak bola pohľadávka z titulu poisťného plnenia, ktorého súčasťou bol nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla. V zmluve o postúpení pohľadávky sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky, a to nárok poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky a nárok žalobcu na úhradu nájomného za náhradné vozidlo sa navzájom započítavajú. V danom prípade išlo o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie. Nadobudnutím takto postúpenej pohľadávky sa tak žalobca stal aktívne vecne legitimovaným subjektom na jej uplatnenie, preto bola daná aktívna vecná legitimitácia žalobcu v predmetnom konaní.

Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že zmluvou o postúpení pohľadávky môže byť postúpená i podmienene existujúca buduca pohľadávka, a to na náhradu škody, taktiež práva, pričom najčastejšie ide o právo na zaplatenie peňažnej pohľadávky. Povaha pohľadávky ju umožňuje postúpiť (§ 524 Občianskeho zákonníka). K tomu napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo 4658/2009 zo dňa 29.02.2012: „Je nepochybné, že predmetom občianskoprávných vzťahov môžu byť mimo vecí (§ 118 ods. 1 OZ) taktiež práva, pričom najčastejšie ide o právo na zaplatenie peňažnej pohľadávky. Povaha pohľadávky ju umožňuje postúpiť (§ 524 OZ)“. Súdna prax (porov. uznesenie Najvyššieho súdu z 19. júla 2006, sp. zn. 29 Odo 1435/2005) aj právna teória sú zajedno v tom, že predmetom postúpenia môže byť pohľadávka buduca, t. j. taká, ktorá v čase uzavretia postupnej zmluvy ešte neexistuje a má vzniknúť až v budúcnosti; okamih postúpenia budúcej pohľadávky je potom totožný s okamihom, keď pohľadávka vznikne. Podľa súdu prvej inštancie k postúpeniu je spôsobilá aj pohľadávka, ktorej existencia je sporná, aj pohľadávka, ktorej vznik je viazaný na splnenie podmienky.

Súd prvej inštancie tiež konštatoval, že započítanie (kompenzácia) je zánik vzájomne sa kryjúcich pohľadávok patriacich vzájomne veriteľovi a dlžníkovi, ktorých plnenie je rovnakého druhu (najčastejšie peniaze), ak niektorý z účastníkov i bez súhlasu, prípadne i proti vôli druhého účastníka urobí prejav smerujúci k započítaniu. Musí však ísť o pohľadávky spôsobilé na započítanie (započítateľné), t. j. také, ktorých započítanie nie je vylúčené dohodou účastníkov alebo zákonom. Vo svojej podstate ide o formu bezhotovostného vyrovnania, ktoré sa nevykonáva skutočným splnením, ale odpočítaním vzájomných pohľadávok veriteľa a dlžníka. To umožňuje ušetriť dvojaké splnenie vzájomných pohľadávok a navzájom zjednodušiť majetkové vzťahy medzi účastníkmi, a to aj v prípadnom súdnom konaní, ak dôjde medzi nimi k sporu. Význam započítania spočíva najmä v úspore nákladov, ktoré by inak obidvaja účastníci museli vynaložiť pri uskutočnení vzájomného plnenia. Okrem toho má jednostranné započítanie dôležitý význam pri zabezpečení veriteľa, lebo umožňuje dlžníkovi, ktorý je súčasne veriteľom vyhnúť sa riziku, že po splnení jeho záväzku druhý účastník jeho vzájomnú pohľadávku neuspokojí. Právnym následkom započítania je zánik vzájomných pohľadávok, pokiaľ sa vzájomne kryjú. Zánik nastáva okamihom, keď sa stretli ako pohľadávky spôsobilé na započítanie a nie až od kompenzačného prejavu, resp. od doby, keď takýto prejav došiel druhej strane. Právne účinky (zánik záväzkov) nastávajú ku dňu stretnutia vzájomných pohľadávok, ak sú splnené všetky predpoklady pre započítanie, a to, že sa jedná o vzájomné pohľadávky, ide o plnenie rovnakého druhu, pohľadávky sú spôsobilé na započítanie a bol urobený prejav smerujúci k započítaniu. Občiansky zákonník upravuje dva prípady zániku záväzku započítaním, a to: a) započítanie jednostranným právnym úkonom, b) započítanie dohodou. V danej veci nepochybne došlo k zániku záväzku započítaním na podklade dohody uzatvorenej medzi žalobcom a poškodeným 24.02.2017 v Zmluve o postúpení pohľadávky. V dôsledku dohody o započítaní vzájomných pohľadávok sa poškodený dostal do rovnakej situácie, ako keby svoj dlh zaplatil, keďže účinky započítania sú rovnaké ako v prípade plnenia.

Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že žalobca preukázal nájomnou zmluvou výšku nájomného za používanie porovnateľného typu s poškodeným vozidlom na sumu 66,- eur/deň. Poškodený si

porovnateľné náhradné vozidlo prenajal rozumne, nemajúc povinnosť vyhľadávať najvýhodnejšiu ponuku. V danej veci bolo nepochybné, že poškodený sa dostal do situácie, keď bol nútený si prenajať náhradné motorové vozidlo za jeho poškodené vozidlo v dôsledku poistnej udalosti zavinennej škodcom, t. j. poistencom žalovaného, a teda tento stav nebol výsledkom jeho dobrovoľného rozhodnutia. Žalobca v konaní preukázal ujmu, ktorá spočívala v tom, že poškodený vynaložil náklady za požičanie motorového vozidla, k zapožičaniu ktorého bol poškodený donútený práve vzniknutou poistnou udalosťou, ktorú nespôsobil a uplatňovaná náhrada nákladov za používanie náhradného motorového vozidla len reparuje poškodenému stav, keď nemohol z titulu poistnej udalosti svoje motorové vozidlo používať. Žalobca podľa súdu prvej inštancie preukázal listinnými dôkazmi, že v priamej príčinnej súvislosti s predmetnou poistnou udalosťou poškodený užíval prenajaté motorové vozidlo od 17.02.2017 do 24.02.2017. t. j. 8 dní a za uvedené časové obdobie zaplatil ako nájomca prenajímateľovi sumu 528,- eur z titulu dojednaného nájomného, ktoré boli poškodeným nutne vynaložené a boli vynaložené aj účelne, keďže boli vynaložené v súvislosti s tým, že nemohol užívať vlastné motorové vozidlo počas jeho opravy. Súd prvej inštancie sa stotožnil so stanoviskom žalobcu, že poškodený nedokáže sám posúdiť náročnosť opravy a ani ovplyvniť dobu jej trvania a tvrdenie žalovaného, že doba prenájmu mala vzhľadom na rozsah poškodenia a prácnosť opravy trvať iba 3 dni, je vzhľadom na faktickú nemožnosť používať vlastné motorové vozidlo počas opravy 8 dní irelevantné.

Napokon súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ žalovaný namietal tvrdenia žalobcu, nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie opaku, pričom nepostačuje iba samotné namietanie bez relevantného zdôvodnenia a preukázania. Pokiaľ žalovaný vzniesol takúto procesnú obranu, tak bolo jeho dôkaznou povinnosťou spoľahlivo tieto tvrdenia preukázať, čo však neučinil. Žalovaný nespochybnil, že poškodený v príčinnej súvislosti s predmetnou poistnou udalosťou užíval prenajaté motorové vozidlo, namietal dôvodnosť uplatneného nároku a bolo jeho procesnou povinnosťou okrem popretia skutkových tvrdení produkovať aj vlastné tvrdenia a ich preukázať.

Podľa súdu prvej inštancie, keďže s postúpenou pohľadávkou prechádza aj príslušenstvo (§ 524 ods. 2, § 121 ods. 3 OZ), preto priznal žalobcovi aj uplatnený úrok z omeškania v zmysle cit. ust. § 517 OZ v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., a to odo dňa uplynutia 15 dní po skončení prešetrenia potrebného na zistenie povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie (§ 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z.). Šetrenie bolo ukončené dňa 07.03.2017, ktoré bolo žalobcovi oznámené listom zo dňa 14.03.2017, pričom žalobcovi neboli riadne a náležite vysvetlené dôvody, pre ktoré žalovaný znížil poistné plnenie (§ 11 ods. 6 písm. b/ zák. č. 381/2001 Z. z.) o sumu 330,- eur, keďže v predmetnom oznámení sa uvádza len, že vzhľadom na rozsah poškodenia a prácnosť opravy (stanovená výrobcom vozidla) zapožičanie náhradného vozidla priznané max. na 3 dni. Vzhľadom na priznanú dobu zapožičania cena požičovného 66,- eur/deň primeraná, a to bez toho, aby k takto uvedenej sume uviedol akékoľvek objektívne skutočnosti, z ktorých vychádzal, pričom vozidlo bolo odovzdané zo strany servisu po ukončení opravy. V dôsledku nespĺnenia uvedenej povinnosti bol s poukazom na ust. § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. povinný zaplatiť aj úroky z omeškania podľa cit. ust. § 517 OZ. Keďže žalovaný dňa 07.03.2017 skončil prešetrenie poistnej udalosti bol povinný do 15 dní po skončení prešetrenia potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poskytnúť poistné plnenie v plnej výške (do 22.03.2017), čo neučinil, preto od 23.03.2017 sa dostal do omeškania a od tohto obdobia prináleží žalobcovi nárok na úroky z omeškania vo výške stanovenej v súlade s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania od 26.03.2017, preto súd prvej inštancie viazaný jeho návrhom tak žalobcovi priznal úrok z omeškania od uvedeného dňa.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP, pričom žalobca bol v konaní úspešný, preto mu súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania proti neúspešnému žalovanému v celom rozsahu.

4. V zákonnej lehote podal odvolanie voči citovanému rozsudku žalovaný. Mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za nesprávne, nezákonné, arbitrárne a nedostatočne odôvodnené. Súd sa nedostatočne vysporiadal s namietanou aktívnou vecnou legitimitáciou žalobcu v spore. Poškodenému - Petrovi Ramšákovi bola spôsobená škodová udalosť prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovaného, v ktorej súvislosti mal byť poškodený nútený užívať náhradné vozidlo zapožičané u žalobcu v zmysle príslušnej zmluvy o nájme č. 84 zo dňa 17.02.2017. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru zo dňa 23.02.2017 s dátumom splatnosti 09.03.2017 na celkovú sumu 528,- eur. Poškodený mal zároveň dňa 24.02.2017 na základe zmluvy o postúpení pohľadávky postúpiť svoju pohľadávku z

titulu účelne vynaložených nákladov z titulu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla na žalobcu. Z oznámenia o poistnom plnení zo dňa 10.03.2017 zaslaného žalobcovi vyplýva, že došlo ku skončeniu prešetrovania a následnému vybaveniu poistnej udalosti. Z uvedeného podľa odvolateľa vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Potom poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu, pričom uvedené preukazuje faktúra, v zmysle ktorej subjektom zaviazaným na plnenie bol práve poškodený, a nie žalovaný. Poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, teda nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Jej uzatvorením nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, lebo túto pohľadávku pred cesiou poškodený žalobcovi neuhradil, a teda mu pohľadávka nevznikla. Odvolateľ tvrdil, že uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s § 524 Občianskeho zákonníka. V zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu (neexistujúcej) pohľadávky a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto postúpiť na žalobcu a tomu následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Predmetné postúpenie (neexistujúcej) pohľadávky je tak pre obchádzanie zákona absolútne neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Zároveň odvolateľ poukázal na skutočnosť, že prvoinštančný súd rozsudkom priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, a to v rozpore s ustálenou judikatúrou. V tejto súvislosti poukázal na závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu z 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo 145/2017, ktorý sa ako dovolací súd stotožnil so záverom odvolacieho súdu, podľa ktorého povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá bola uložená právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, zákonný a dostatočne odôvodnený. Naďalej zotrval na všetkých svojich doterajších tvrdeniach a stanoviskách. Pokiaľ ide o namietanú aktívnu legitímáciu žalobcu, skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry, nespôsobuje rozpor s ustanovením § 524 Občianskeho zákonníka, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Uvedené zastrešuje zmluva o postúpení pohľadávky, v zmysle ktorej došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených za prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Akékoľvek tvrdenia žalovaného o neexistencii predmetnej pohľadávky sú neopodstatnené. V čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry, a teda aj k vzniku škody. Takéto postúpenie pohľadávky podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov neodporuje zákonu. Preto je účelové tvrdenie, že prejav vôle účastníkov smeroval najprv k cedovaniu pohľadávky a až následne k započítaniu vzájomných pohľadávok žalobcu a poškodeného. Žalobca poukázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/104/2019 zo dňa 30.05.2019, rovnako aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/220/2017 zo dňa 17.01.2018, kde súdy námietku žalovaného ohľadne aktívnej vecnej legitímácie neakceptovali.

6. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379, § 380 CSP) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) postupom v zmysle § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

7. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením jeho rozhodnutia. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvárajú organickú kompletizujúcu jednotu. Z ustanovenia § 387 ods. 2 CSP vyplýva, že ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

8. Odvolacie dôvody žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, pričom zároveň nezistil ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP). Čo sa týka námietky žalobcu o nedostatočnom odôvodnení rozsudku, s touto sa odvolací súd nestotožňuje, pretože z rozsudku okresného súdu je dostatočne zrejmé, na akých dôvodoch založil svoje rozhodnutie. Súd prvej inštancie po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré je dostatočne podrobné, ale i jasné, zrozumiteľné a logickým spôsobom sa vysporiada so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

9. Žalovaný v odvolaní namieta aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore. Z vykonaného dokazovania je nesporne preukázané, že pri škodovej udalosti dňa 02.02.2017 bolo poškodené osobné motorové vozidlo zn. Škoda Superb, EVČ: KM 333 BB. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného. Poškodený si na základe zmluvy o nájme č. 84 zo dňa 17.02.2017 prenajal od žalobcu náhradné motorové vozidlo na obdobie 8 dní, za nájom vozidla mu bolo účtované nájomné žalobcom na celkovú sumu 528,- eur s DPH. Žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore odvodzoval od zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 24.02.2017 medzi žalobcom ako postupníkom a poškodeným z poisťovej udalosti ako postupcom. Postúpená bola pohľadávka voči žalovanému z titulu nároku na náhradu škody - vynaložených nákladov za užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou. Postúpenie pohľadávky bolo odplatné, pričom odplata za postúpenie pohľadávky predstavovala 528,- eur. Zmluvné strany sa dohodli, že dôjde k započítaniu ich vzájomných nárokov, a to nároku na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a nároku na úhradu nájomného za náhradné vozidlo.

10. Z uvedeného potom vyplýva, že v konaní bol preukázaný vznik škody, ktorá spočíva v nákladoch na zapožičanie náhradného vozidla. Žalovaný ani vo svojom odpore nespochybnil, že náklady na požičanie náhradného vozidla predstavujú náklady vzniknuté v príčinnej súvislosti so vznikom poisťovej udalosti. Ak namieta (popri tvrdení nedostatku aktívnej vecnej legitímácie), že uplatňovaná pohľadávka nemohla poškodenému ako postupcovi vzniknúť z dôvodu, že faktúru za požičanie motorového vozidla nezaplatil, s uvedeným záverom sa nemožno stotožniť, pretože postupcovi ako poškodenému z dopravnej nehody vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi vyfakturovanú sumu spočívajúcu v nájmomnom za prenájom motorového vozidla. To, že uvedený záväzok postupca priamo nesplnil, ale vo vzťahu k tomuto záväzku uplatnil započítanie, ktoré predstavuje tiež jeden zo spôsobov zániku dlhu, nemôže mať vplyv na vznik pohľadávky z titulu náhrady škody. Žalobca na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nadobudol existujúcu žalovanú pohľadávku, ktorá zakladá jeho aktívnu vecnú legitímáciu v prejednávanej spore. Zároveň žalovaný si sám vo svojej obrane protirečí, keď na jednej strane namieta aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, no na druhej strane sám dobrovoľne uhradil žalobcovi v zmysle oznámenia o poistnom plnení sumu 198,- eur.

11. Poškodený postúpil zmluvne nárok na poistné plnenie (vo zvyšku nevyplatené náhrady žalovaným) na žalobcu v medziach ustanovení § 524 ods. 1, § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zmluvu o postúpení pohľadávky odvolací súd hodnotí ako platný právny úkon spĺňajúci všetky kritériá platnosti právneho úkonu zmluvy o postúpení pohľadávky stanovené hmotnoprávnou úpravou.

12. Odvolací súd sa stotožnil s právnym posúdením veci, uskutočneným súdom prvej inštancie, aj pokiaľ ide o priznaný úrok z omeškania, vrátane jeho splatnosti.

13. V zmysle ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z., poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti

a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný,

b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

14. V zmysle ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z., poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

15. V zmysle ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z., ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu.

16. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o vzniku nároku na úroky z omeškania, keď dospel k správne právne názoru o dôvodnosti tejto časti žalobcom uplatneného nároku, keď žalovaný síce zaslal oznámenie o poistnom plnení v lehote podľa § 11 zákona č. 381/2001 Z. z., v jeho oznámení však absentovali náležitosti podľa § 11 ods. 6 písm. b/ predmetného zákona, a síce písomné kvalifikované vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie, prípadné písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia. Dôsledkom uvedeného je v zmysle § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. vznik povinnosti žalovaného zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu, t. j. podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

17. Vecnú správnosť vykazuje aj výrok o náhrade trov konania, ktorý nebol spochybnený žiadnymi odvolacími námietkami.

18. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

19. Výrok o trovách odvolacieho konania sa opiera o ustanovenie § 396 ods. 1 s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol úspešným účastníkom odvolacieho konania, preto mu patrí náhrada trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v rozsahu 100 %.

20. V zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)